

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: L. F., IČO ...
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Olgou Hudcovou
sídlem Koželuhova 4274/8, Prostějov

proti
žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 2. 2019, č. j. ČTÚ-55 209/2017-603

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 2. 2019, č. j. ČTÚ-55 209/2017-603, jakož i rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 11. 8. 2017, č. j. ČTÚ-68 440/2015-637/V. vyř. – SeA, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Olgy Hudcové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), který na základě podaného rozkladu změnil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 11. 8. 2017, č. j. ČTÚ-68 440/2015-637/V. vyř. – SeA (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „**zákon o elektronických komunikacích**“).
2. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, kterého se dopustil tím, že provozoval dne 11. 3. 2015 na vodojemu v obci Kotvrdovice vysílací rádiové zařízení RLAN (UBIQUITI BULET 5) (dále jen „**zařízení**“) na kmitočtu 5640 MHz, aniž by použil technologie potlačení rušení tak, aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového určování, čímž porušil podmínku stanovenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz (dále jen „**Všeobecné oprávnění**“). Za správní delikt byla žalobci uložena pokuta podle § 118 odst. 22 písm. c) zákona o elektronických komunikacích ve výši 8 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí co do upřesnění výroku o spáchání správního deliktu a snížení výše uložené pokuty, ve zbytku byl rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení.
4. Dle protokolu o kontrole č. 1503-202-01/1K, jehož přílohou je záznam č. 1503-2202-00/3M (dále jen „**protokol o kontrole**“), byl dne 11. 3. 2015 proveden radiomonitoring pro identifikaci rušení meteoradaru ČHMÚ Skalky (kmitočet 5645 MHz) v azimutu 178°. Dle protokolu bylo zjištěno, že rušení radiolokátoru ČHMÚ Skalky způsobuje provoz rádiového zařízení RLAN (UBIQUITI BULET 5) na kmitočtu 5640 MHz umístěného na vodojemu v obci Kotvrdovice, provozovaného podle Všeobecného oprávnění. Bylo zjištěno, že provozovatelem zařízení je žalobce. V průběhu kontroly bylo rušící vysílací rádiové zařízení uvedeno do souladu s Všeobecným oprávněním a přeladěno na jiný kmitočet, čímž bylo rušení odstraněno.
5. Na základě provedené kontroly správní orgán I. stupně vydal dne 16. 11. 2015 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze správního deliktu podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 100 odst. 1 téhož zákona nejméně od 10. 3. 2015 do 11. 3. 2015 způsobil provozem vysílacího rádiového zařízení rušení meteorologického radaru Skalka, a ze správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce nesplnil podmínku stanovenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, jelikož nebyla použita technologie potlačení rušení tak, aby byl provoz slučitelný se systémem rádiového určování. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor, přičemž namítal,

že používá technologie potlačení rušení – DFS (Dynamic Frequency Selection) a činí vše pro potlačení rušení tak, aby byl provoz slučitelný se systémem rádiového určení. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016 č. j. ČTÚ-68 440/2015-637III.vyř.-SeA, kterým opět shledal žalobce vinným. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**předseda rady ČTÚ**“) svým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2017, č. j. ČTÚ-12642/2016-603 rozhodnutí č. j. ČTÚ-68 440/2015-637III.vyř.-SeA zrušil, přičemž řízení o správním deliktu podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona o elektronických komunikacích zastavil a ve zbytku věc vrátil k novému projednání.

6. Správní orgán I. stupně následně prvostupňovým rozhodnutím shledal žalobce vinným jen ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, jak je uvedeno shora. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž znovu namítal, že používá technologie DFS a činí vše pro potlačení rušení tak, aby byl provoz slučitelný se systémem rádiového určení.
7. Předseda Rady ČTÚ v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že mezi konkrétní podmínky týkající se § 10 odst. 1 písm. n) zákona o elektronických komunikacích specifikované v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění patří, že v pásmech 5470 až 5725 MHz musí být použity techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, které poskytují přinejmenším rovnocenný účinek jako techniky popsané v harmonizovaných normách. Technologie kanálu musí vyrovnávat pravděpodobnost výběru konkrétního kanálu ze všech dostupných kanálů, aby se v průměru zajistilo rovnoměrné rozprostření zátěže spektra a aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémem rádiového určování.
8. Dle předsedy Rady ČTÚ byl skutkový stav věci správním orgánem I. stupně řádně zjištěn na základě provedené kontroly, která je zachycena v protokolu o kontrole. Proti němu žalobce nepodal námitky a samotný skutkový stav jím nebyl rozporován. K námitkám žalobce sdělil, že nepochybně zjištěné a prokázané rušení meteoradaru Skalka zařízením žalobce samo o sobě dokazuje, že žalobce nepoužil správně a v dostatečné míře vhodné techniky k potlačení rušení, a že tedy svou povinnost nesplnil. Povinností správního orgánu není vyvrátit tvrzení žalobce, že vynaložil veškeré úsilí, aby zabránil rušení a tím i povinnosti stanovené v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění. Důkazní břemeno v této věci stíhá žalobce, který v řízení nijak neprokázal, že technologii DFS či jiná opatření k zabránění rušení meteoradaru využil, a to již před 11. 3. 2015. Předseda Rady ČTÚ se se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce nesplnil podmínku stanovenou v čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění.
9. Výši pokuty předseda Rady ČTÚ snížil na 8 000 Kč. Předseda Rady ČTÚ dodal, že žalobce ani k výzvě nedožil své majetkové poměry. Správní orgán si tak učinil o majetkových poměrech žalobce domněnku. S ohledem na maximální možnou výši pokuty 20 000 000 Kč považoval předseda Rady ČTÚ pokutu uloženou ve výši 8 000 Kč za symbolickou, zejména když k ukončení protiprávního jednání došlo ze strany žalovaného. V závěru pak vyhodnotil, že nová právní úprava obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není pro žalobce příznivější.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a pro nedostatečné odůvodnění též nepřezkoumatelné. Skutkový stav věci je v rozporu s obsahem spisu a tím, co žalobce v řízení uvedl, nemá tak oporu v provedeném dokazování a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Skutkový stav věci nebyl dle žalobce zjištěn v dostatečném rozsahu a nezahrnoval žalobcem tvrzenou a doloženou okolnost, že používá a v předmětný den použil technologie DFS k zabránění rušení meteorradaru. Žalovaný tak dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí, aby zabránil rušení meteorradaru.
11. Žalobce je přesvědčen, že jeho povinnost nespočívá v odpovědnosti za stoprocentní eliminaci nežádoucího rušení, ale v použití technologií, které mají vést k potlačení případného rušení. Standardně jsou za tímto účelem používány technologie DFS. Standardy upravující využití technologie DFS ale nezaručují absolutní eliminaci nežádoucích interferencí. Nadto tyto technologie vyrábí množství subjektů a standardy si každý určuje sám. Žalobce uvedl, že se od počátku bránil tím, že použitím DFS vynaložil veškeré úsilí, aby rušení meteorradaru zabránil. Víc není v jeho silách. Skutečnost, že tyto technologie využívá, vyplývá ze správního spisu. Žalobce zároveň navrhnul důkazy na prokázání jeho tvrzení včetně svědeckého výsledku osob, které pro něj použití technologií zajišťují.
12. Dle žalobce je proto nutné zkoumat, z jakých příčin k rušení dochází a zda se skutečně jedná o pochybení na straně žalobce, nebo se jedná o okolnost, kterou žalobce nemůže ovlivnit. V takovém případě není trest na místě, jelikož se nemůže jednat o žádnou s forem zavinění, která by mohla vést k odpovědnosti za protiprávní čin. Žalobce uvedl, že sám neručí za bezvadnost používaných technologií. Nelze akceptovat závěr, že samotné rušení meteorradaru dokazuje, že žalobce technologie nepoužil, nebo je nepoužil správně a v dostatečné míře. Je na žalovaném, aby prokázal, že žalobce technologie nepoužil, nebo je nepoužil správně. Nadto žalobce považuje pojmy „nepoužil správně“ a „v dostatečné míře“ za neurčité a nejednoznačné. Závěr žalovaného je navíc v rozporu s jinými jeho závěry, že technologie DFS nepoužil vůbec.
13. Dle žalobce je nutné zkoumat, zda systémy DFS skutečně fungují stoprocentně, tedy zda i přes jejich použití může ve výjimečných situacích dojít k rušení. K tomu žalobce navrhnul vypracovat znalecký posudek. To ostatně žalobce navrhnul již ve svém rozkladu, ale žalovaný se s jeho návrhem nijak nevypořádal. Žalobce dále navrhnul, aby žalovaný doložil statistiku, ze které vyplývá, ke kolika rušením meteoradarů ročně dochází a zda k rušení dochází i přes to, že rušitelé používají systém DFS.
14. Žalobce tedy navrhnul, aby bylo napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Pokud by nebylo rozhodnutí zrušeno, žalobce navrhnul, aby bylo podle § 65 odst. 3 s. ř. s. od sankce upuštěno.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně a dostatečně odůvodněno. Závěry o spáchání správního deliktu jsou dle žalovaného jednoznačně seznatelné z obsahu protokolu o kontrole a záznamu o měření. Uvedené svědčí o objektivní odpovědnosti žalobce jakožto provozovatele zařízení RLAN. Zařízení tedy bylo provozováno v rozporu s Všeobecným oprávněním, čímž došlo k porušení § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.
16. Žalovaný dále uvedl, že odpovědnost žalobce za zajištění toho, aby jeho zařízení neporušovala některou z podmínek Všeobecného oprávnění vydaného žalovaným, je

objektivní, tedy nastává bez ohledu na zavinění žalobce. Dle čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění je žalobce povinen používat funkční techniky, nestačí tedy pouze tvrdit, že používá systém DFS. Žalobce nese odpovědnost za zjištěný protiprávní stav (rušení meteoradaru) i v případě technické závady systému DFS, ledaže by sám žalobce tuto závadu nebo jiný liberační důvod prokázal, k čemuž ale nedošlo. Žalobce v řízení neprokázal, že by nefunkčnost systému DFS způsobila vůlí neovlivnitelná skutečnost, proto žalovaný neshledal existenci liberačních důvodů na straně žalobce.

17. Žalovaný proto s ohledem na uvedené navrhnul, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný také nesouhlasil s žalobcem, že by doba řízení měla odůvodňovat snížení uložené pokuty či dokonce upuštění od uložení pokuty.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
19. Soud rozhodoval v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť shledal níže uvedené nedostatky skutkových zjištění. Z tohoto důvodu také soud neprováděl žalobcem navržené důkazy, neboť bude na správních orgánech, aby v tomto ohledu provedly zásadní doplnění dosavadních skutkových poznatků.
20. Podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích „(p)rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poruší některou z podmínek všeobecného oprávnění podle § 10 odst. 1.“ Za takové protiprávní jednání může být této osobě uložena pokuta podle § 118 odst. 22 písm. c) tohoto zákona až do výše 20 000 000 Kč.
21. Podle § 108 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích žalovaný podle tohoto zákona vydává opatření obecné povahy.
22. Z § 9 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích se podává, že „všeobecné oprávnění je opatření obecné povahy Úřadu, které stanoví podmínky výkonu komunikačních činností vztahující se na všechny nebo na určité druhy sítí a služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů a na využívání rádiových kmitočtů a které je závazné pro fyzické a právnické osoby vykonávající činnosti podle § 7“.
23. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že „(ú)řad je oprávněn vydat všeobecné oprávnění k zajišťování sítí elektronických komunikací a přiřazených prostředků, k poskytování služeb elektronických komunikací, k provozování přístrojů a k využívání rádiových kmitočtů, pro které není třeba udělit individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (§ 17)“.
24. Podle § 10 odst. 1 písm. m) zákona o elektronických komunikacích „(ú)řad všeobecným oprávněním stanoví konkrétní podmínky týkající se využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci.“
25. Všeobecné oprávnění v čl. 2 stanoví konkrétní podmínky pro využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účinné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci. Podle čl. 2 písm. f) platí, že „konkrétní podmínky týkající se § 10 odst. 1 písm. n) zákona (o elektronických komunikacích) jsou: v pásmech c, d, a f (5250-5350 MHz, 5470-5725 MHz a 57-66 GHz) **musí být použity techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, které poskytují přinejmenším rovnocenný**

účinek jako techniky popsané v harmonizovaných normách. Technologie potlačení rušení v pásmech c a d musí vyrovnávat pravděpodobnost výběru konkrétního kanálu ze všech dostupných kanálů, aby se v průměru zajistilo rovnoměrné rozprostření zátěže spektra a aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémy rádiového určování.“

26. Čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění k tomu odkazuje na zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a na nařízení vlády č. 426/2000 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na rádiová a na telekomunikační koncová zařízení, ve znění pozdějších předpisů, jakožto harmonizované normy.
27. Podle § 120 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Podle § 120 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.
28. Jak vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalovaný je toho názoru, že zjištěné a prokázané rušení meteorradaru Skalka zařízením žalobce samo o sobě dokazuje, že žalobce nepoužil správně a v dostatečné míře vhodné technologie potlačení rušení, a že tedy svou povinnost vyplývající z Všeobecného oprávnění nesplnil. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že technologii DFS či jiná opatření k zabránění rušení meteorradaru využil.
29. Žalobce naopak tvrdí, že používal technologii DFS k zabránění rušení meteorradaru a neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že samotné rušení meteorradaru dokazuje, že tyto technologie nepoužil, nebo je nepoužil správně a v dostatečné míře. Je na žalovaném, aby prokázal, že žalobce technologie nepoužil, nebo je nepoužil správně.
30. Mezi stranami tak není sporu o tom, zda došlo dne 11. 3. 2015 k rušení meteorradaru Skalka, ale je mezi nimi spor ohledně toho, zda vůbec byly použity, případně zda byly použity správně technologie ke zmírnění rušení meteorradaru za účelem zajištění provozu slučitelného se systémy rádiového určování.
31. Žalobce jakožto provozovatel vysílacího rádiového zařízení má povinnost plnit podmínky stanovené ve Všeobecném oprávnění týkající se využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci. Jednou z těchto podmínek je přitom použití techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení, přičemž tyto technologie musí vyrovnávat pravděpodobnost výběru konkrétního kanálu ze všech dostupných kanálů, aby se v průměru zajistilo rovnoměrné rozprostření zátěže spektra a aby byl zajištěn provoz slučitelný se systémy rádiového určování.
32. Pokud provozovatel vysílacího rádiového zařízení tuto podmínku nesplní, dopustí se správního deliktu (dle dnešní terminologie přestupku). Již z uvedeného znění čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění přitom vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích není dostačující samotné rušení radaru. Z čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění naopak plyne, že povinností provozovatele zařízení je použít techniky přístupu ke spektru a zmírnění rušení. Cílem použití těchto technik je tedy potlačení rušení, nicméně tato konkrétní podmínka nestanoví, že má provozovatel povinnost zamezit samotnému rušení, nýbrž to, že má povinnost použít techniky zmírňující prostředky rušení bez ohledu na to, zda k rušení dojde či nikoliv. Pokud

má tedy správní orgán za to, že došlo k porušení čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění, je třeba, aby prokázal, že provozovatel zařízení tyto techniky zmírňující rušení nepoužil vůbec, nebo takové techniky nepoužil správným způsobem – jedná se o znak objektivní stránky uvedeného deliktu.

33. Ostatně zákon o elektronických komunikacích umožňuje trestat samotné rušení jiného zařízení, když v § 118 odst. 4 stanoví, že se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení, jehož provozem vzniká vysokofrekvenční energie, dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 100 odst. 1 nezajistí, aby vysokofrekvenční energie těchto zařízení nezpůsobovala rušení provozu elektronických komunikačních zařízení a sítí nebo rušení poskytování služeb elektronických komunikací nebo provozování radiokomunikačních služeb. Pro to, aby byl žalobce shledán vinným z předmětného správního deliktu (což nebyl), postačovalo správnímu orgánu prokázat, že došlo k rušení meteorradaru Skalka, neboť skutková podstata se vztahuje pouze na nezamezení rušení jako takového.
34. Žalovaný nicméně žalobce nakonec shledal vinným jen ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích a v napadeném rozhodnutí tvrdil, že k naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu postačuje, že došlo k samotnému rušení, neboť tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobce techniky zmírňující rušení nepoužil. Tento závěr ale není s ohledem na výše uvedené udržitelný. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 63/2019 - 45, v němž se zabýval skutkově obdobnou věcí, *„(z)ávěr o tom, že je žalobkyně za eventuální porušení povinnosti vyplývající z čl. 2 písm. f) Všeobecného oprávnění odpovědná objektivně, tj. bez ohledu na zavinění (tedy na subjektivní stránku), žalovaného nezabývá povinností prokázat naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty předmětného deliktu. K tomu však nepostačuje toliko (případně) prokázání následku jednání žalobkyně (tím by mohlo být v řešené věci rušení radaru), neboť je třeba prokázat rovněž další znaky objektivní stránky, a to především (konkrétní) jednání žalobkyně (aktivní konání, případně nekonání, ač byla žalobkyně povinna konat) a příčinnou souvislost mezi takovým jednáním a následkem.“*
35. Skutečnost, že žalovaný shledal jako dostačující, že bylo prokázáno rušení meteorradaru Skalka zařízením žalobce, vedla k tomu, že se vůbec nezabýval tím, zda žalobce techniky zabráňující rušení použil, či nikoliv, resp. zda je použil správně. Žalobce přitom v celém správním řízení namítal a argumentoval, že technologie DFS použil, přičemž pokud došlo k rušení, měl se správní orgán zabývat funkčností těchto technologií. Žalovaný ale na svou povinnost zcela rezignoval a důkazní břemeno stran použití technologie DFS nesprávně přenesl na žalobce. Jelikož je nepoužití technologie zmírňující rušení součástí skutkové podstaty správního deliktu, byl to právě žalovaný, kdo byl povinen naplnění tohoto znaku skutkové podstaty prokázat.
36. Teprve pokud by správní orgán zjistil, že žalobce technologie nepoužil vůbec, byla by naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Obdobně by mohlo k naplnění znaků skutkové podstaty dojít v souladu s dříve uvedeným i tehdy, pokud by žalovaný zjistil, že tyto technologie nebyly použity „správně“, resp. nebyly použity tak, aby skutečně fungovaly (např. z důvodu jejich nekompatibility s rádiovým zařízením, nebo jejich deaktivací), jelikož v takovém případě by technologie neodpovídaly požadavkům Všeobecného oprávnění. Teprve za této situace by bylo na žalobci, aby případně prokázal liberační důvody, tedy že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

V opačném případě (optikou názoru žalovaného) by prokazování liberačních důvodů vlastně splývalo s prokazováním toho, že se žalobce správního deliktu nedopustil [že technologie DFS použil, resp. že je použil (nastavil) řádně].

37. Soud tedy shrnuje a uzavírá, že závěr o spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích není dostatečně důkazně podložen. Žalovaný totiž na základě svého nesprávného právního názoru nedostatečně zjistil skutkový stav věci, který tak vyžaduje zásadní doplnění ohledně toho, zda žalobce techniky zmírňující rušení, např. technologie DFS, použil, či nikoliv, resp. jakým způsobem. K tomu soud dále dodává, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ostatně zcela zřejmé ani to, zda má žalovaný za to, že tyto technologie nebyly použity vůbec, nebo byly použity nesprávně. Všechny tyto otázky jsou přitom rozhodné pro naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty předmětného správního deliktu.
38. Za této situace nemohl být logicky aplikován § 65 odst. 3 s. ř. s., tedy moderace uložené pokuty, neboť soud dospěl k závěru, že spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích prozatím nebylo žalobci prokázáno.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Zároveň soud vrátil věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. soud zároveň přistoupil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jehož závěry trpí totožnými vadami, když k zásadnímu doplnění skutkového stavu je nepochybně určeno primárně řízení před žalovaným jako správním orgánem prvního stupně.
40. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se tedy bude v dalším řízení podrobně zabývat tím, zda žalobce použil techniky zmírňující rušení (např. technologie DFS), případně, zda je použil tak, aby byly funkční. V tomto směru také doplní své dokazování.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, a proto se částka dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu